

Podatki o knjigi

- Naslov: Na poteh k Bogu
- Avtor: Henri de Lubac
- Prevajalci: Jasmina Rihar, Jana Okorn, dr. Aleš Maver
- Spremn beseda: dr. Alek Zwitter
- Strokovni pregled: dr. Anton Stres in dr. Alek Zwitter
- Urednica: Cvetka Rezar
- Velikost: 135 mm × 210 mm
- Vezava: broširano z zavih
- Število strani: 292
- ISBN 978-961-278-345-7
- Cena: 27 €
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2017

Kontakt

Uredništvo

Telefon 01 244 36 70

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

En sam Bog z mnogoterimi vidiki, en sam cilj, a nešteto poti do njega!

Henri de Lubac v sodobnem jeziku in na sodoben način razmišlja o večnih resnicah in vprašanih spoznavanja Boga ter njegove iskalce spodbuja, da bi ga našli onkraj področja besed in človeške misli. Pri tem ima v mislih tako poti, po katerih gremo mi k Bogu, kot tudi poti, po katerih nas Bog priteguje k sebi.

Pričujoča knjiga *Na poteh k Bogu* predstavlja eno izmed de Lubacovih najzgodnejših del. To teološko-filozofsko delo je v Franciji doživelo presenetljivo živ odziv. Sestavljeno je iz mnogih samostojnih, bolj ali manj povezanih fragmentov, ki so urejeni v večje tematske sklope, poglavja. Prvič so ti zapiski izšli leta 1945 z naslovom *O spoznavanju Boga (De la connaissance de Dieu)*, nato je de Lubac tri leta pozneje (1948) delo dopolnil, tretja, najbolj razširjena različica pa je izšla leta 1956. Ob tej priložnosti je de Lubac spremenil naslov dela v sedANJI naslov *Na poteh k Bogu (Sur les chemins de Dieu)*. Dodal je predgovor in sklepno besedo ter predvsem zelo obširen znanstveni aparat.

Velika novost, ki jo prinaša delo *Na poteh k Bogu*, je gotovo ponovno ovrednotenje negativne teologije. Bog je Veliki Neizrekljivi. Naši miselni koncepti ga niso nikoli sposobni celovito zajeti oziroma izraziti. Drugače povedano, če bi se pustil ujeti v naše pojme, bi v istem trenutku prenehal biti presežni Bog.

De Lubacova osrednja intuicija je prav v tem, da stopnja zanikanja, negativne teologije, ni zadnja stopnja na poti spoznavanja Boga. Gre za prehodno, prečiščevalno fazo, ki vodi k še globlji pritrditvi, k še globljemu približevanju Presežnemu.

De Lubac s svojo epistemologijo (tj. spoznavoslovjem), s svojim pogledom na človekovo spoznavanje Presežnega vzpostavlja pristno krščansko antropologijo. Ne pristaja na kakršno koli okrnitev človeškega bitja, na kakršno koli antropološko poenostavitev. Jezuit na sodoben način, s sodobnim izrazoslovjem pravzaprav ponovno vzpostavlja pavlinsko trihotomijo *duh, duša, telo* – pri iskanju Boga sodelujejo vse razsežnosti človekovega bitja.

O avtorju

Henri de Lubac (1896–1991), francoski jezuit, je gotovo eden najpomembnejših teologov 20. stoletja. S svojimi številnimi deli je odločilno vplival na temeljne usmeritve dokumentov drugega vatikanskega koncila in bistveno zaznamoval duha sodobne katoliške teologije.

Njegovo prvo in temeljno delo *Catholicisme* (1938) ga je javnosti predstavilo kot teologa izredne prodornosti in svežine. Sledila so leta njegovih najznamenitejših del: *Corpus Mysticum* (1944), *Drame de l'humanisme athée* (1944; *Drama ateističnega humanizma*, Mohorjeva družba, Celje 2001), *Surnaturel* (1946), *Histoire et Esprit* (1950) in *Méditation sur l'Eglise* (1953). Po prepovedi poučevanja teologije in objave teoloških del (1950–1958), ki jo je dobil, ker so nekateri ugledni teologi njegovo misel označili za »modernistično«, je zanj nastopila nova pomlad – bil je povabljen v dogajanje drugega vatikanskega koncila, predvsem pa je spet smel poučevati in objavljati, mdr. *Exégèse médiévale* (1959–1964) in *La Posterite spirituelle de Jochim de Flore* (1979–1981). Leta 1983 ga je papež Janez Pavel II. povzdignil v kardinala.

Odlomki iz knjige

Odklanjati Boga zaradi človeških izkrivljanj ali zavračati religijo zaradi človeških zlorab le-te, je posledica še vedno zaslepljene bistrovidnosti. Kako naj bi najvišji predmeti in najsvetejše stvari ne bili najbolj izpostavljeni najhujšim zlorabam? Glede na to, da je religija zrasla iz lastnega izvira, se mora nenehno sama od sebe prečiščevati. Vrh vsega se človek na tak ali drugačen način vselej vrača k češčenju. Poleg tega, da je to njegova bistvena dolžnost, je to najgloblja potreba njegovega bitja. Ne more je izkoreniniti, lahko jo le skvari. Bog je pol, ki človeka ne neha privlačiti, in tisti, ki menijo, da ga zanikajo, kljub temu še vedno pričujejo zanj. (Str. 190)

Dovolj je ozka reža strelne line v najdebelejšem zidu najtemnejše ječe, da izpriča sonce. Tako je v tem sedanjem težkem in zamegljenem svetu dovolj le bežno srečanje s svetnikom, da izpriča Boga. (Str. 195)

Če mora razum predreti čutni videz, mora vera predreti vsak videz. Iti mora skozi vse noči. Zaradi tega postane včasih tako trda: je nasprotje »lenobne rešitve«.

Vera je vselej zmaga. (Str. 197)

Če bi bilo na svetu več svetnikov, bi bil duhovni boj hujši. Božje kraljestvo, ki bi se močneje pojavljalo, bi spodbujalo kar najbolj gorečo pripadnost – a temu sorazmerno tudi bolj nasilno nasprotovanje. Njegova naraščajoča sila bi sprožila napetost, iz katere bi izvirali treskajoči spori.

Če pa živimo sredi ljudi dokaj mirno, je to nedvomno zato, ker smo mlačni. (Str. 197)

Da človeka njegov Bog odtuja? Žal bi morali danes reči: človek je odtujen od svojega Boga. Prikrajšan je za svoje poslednje in najdragocenejše bogastvo, kjer bi našel ne le izvor svojega imeti, ampak tudi svoje biti. (Str. 236)